

מסכת מנחות

פרק ח

א. כל קרבנות הצבור והיחיד באים מן הארץ ומחוצה לארץ, מן הקדש ומן הישן, חוץ מן העמר ושתי הלחם, שאינן באים אלא מן הקדש ומן הארץ. וכלן אינן באים אלא מן המבקר. ואינהו מבקר. מכמס ומזוניחה, אלפא לסלת. שניה להם, חפרים בבקעה. כל הארצות היו כשרות, אלא מכאן היו מביאים:

ב. אין מביאין לא מבית הזבלים, ולא מבית השלחים, ולא מבית האילן. ואם הביא, פשר. כיצד הוא עושה, נרה שנה ראשונה, ובשניה זורעה קדם לפסח שבועים יום, והיא עושה סלת מרבה. כיצד הוא בודק. הגזבר מכניס את ידו לתוכה. עלה בה אבק, פסולה, עד שיניפנה. ואם התליעה, פסולה:

ג. תקועה, אלפא לשמן. אבא שאול אומר, שניה לה רגב בעבר הירדן. כל הארצות היו כשרות, אלא מכאן היו מביאין. אין מביאין לא מבית הזבלים, ולא מבית השלחים, ולא ממה שנוצר

יְיָנִיחֵם. וְאִם הֵבִיא, כָּשֶׁר. אֵין מְבִיאִין אֲנָפִיקָנוֹן. וְאִם הֵבִיא, פָּסוּל.
אֵין מְבִיאִין מִן הַגִּרְגָּרִים שֶׁנִּשְׁאָרוּ בַּמַּיִם, וְלֹא מִן הַכְּבוּשִׁים, וְלֹא מִן
הַשְּׁלוּקִין. וְאִם הֵבִיא, פָּסוּל:

ד. שְׁלֵשָׁה זֵיתִים, וּבִהֶן שְׁלֵשָׁה שְׁלֵשָׁה שְׁמָנִים. הַזֵּית הָרִאשׁוֹן,
מִגִּרְגָּרוֹ בְּרֹאשׁ הַזֵּית וְכוּתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסֵּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר,
סְבִיבוֹת הַסֵּל. זֶה רִאשׁוֹן. טָעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, בְּאַבְנִים.
זֶה שֵׁנִי. חֲזַר וְטָחַן וְטָעַן, זֶה שְׁלִישִׁי. הָרִאשׁוֹן לְמִנּוּחָה, וְהַשְּׂאֵר
לְמִנְחוֹת. הַזֵּית הַשֵּׁנִי מִגִּרְגָּרוֹ בְּרֹאשׁ הַגֶּגֶז, וְכוּתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסֵּל.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, סְבִיבוֹת הַסֵּל, זֶה רִאשׁוֹן. טָעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, בְּאַבְנִים, זֶה שֵׁנִי. חֲזַר וְטָחַן וְטָעַן, זֶה שְׁלִישִׁי. הָרִאשׁוֹן
לְמִנּוּחָה, וְהַשְּׂאֵר לְמִנְחוֹת. הַזֵּית הַשְּׁלִישִׁי, עוֹטְנוֹ בְּתוֹךְ הַבֵּית עַד
שִׁילָקָה, וּמַעֲלֵהוּ וּמַגְבּוֹ בְּרֹאשׁ הַגֶּגֶז, וְכוּתֵשׁ וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הַסֵּל. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר, סְבִיבוֹת הַסֵּל, זֶה רִאשׁוֹן. טָעַן בְּקוֹרָה, רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, בְּאַבְנִים, זֶה שֵׁנִי. חֲזַר וְטָחַן וְטָעַן, זֶה שְׁלִישִׁי. הָרִאשׁוֹן
לְמִנּוּחָה, וְהַשְּׂאֵר לְמִנְחוֹת:

ה. הָרִאשׁוֹן שְׁבִרֵאשׁוֹן, אֵין לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ. הַשֵּׁנִי שְׁבִרֵאשׁוֹן
וְהָרִאשׁוֹן שְׁבִשְׁנֵי, שְׁוִין. הַשְּׁלִישִׁי שְׁבִרֵאשׁוֹן וְהַשֵּׁנִי שְׁבִשְׁנֵי
וְהָרִאשׁוֹן שְׁבִשְׁלִישִׁי, שְׁוִין. הַשְּׁלִישִׁי שְׁבִשְׁנֵי וְהַשֵּׁנִי שְׁבִשְׁלִישִׁי,
שְׁוִין. הַשְּׁלִישִׁי שְׁבִשְׁלִישִׁי, אֵין לְמַטָּה מִמֶּנּוּ. אִף הַמִּנְחוֹת הֵיוּ בְּדִין
שִׁיטְעָנוּ שְׁמֵן זֵית זָךְ. מָה אִם הַמִּנּוּחָה שְׂאִינָה לְאַכִּילָה, טְעוּנָה שְׁמֵן

זִית זֶה, הַמִּנְחוֹת, נָשֶׁהוּ לְאָכִילָה, אֵינּוּ דִין שְׂטִעְנוּ שָׁמֶן זִית זֶה.
תִּלְמוּד לּוֹמֵר (שְׁמוֹת כז), זֶה כְּתִית לְמֵאֹר, וְלֹא זֶה כְּתִית לְמִנְחוֹת:

ו. וּמִנֵּין הָיוּ מְבִיאִין אֶת הַיֵּין. קְרוֹיִתִים וְהַטּוֹלִים, אֶלְפָּא לֵיֵין. שְׁנֵי
לֶהֱוֹן, בֵּית רַמָּה וּבֵית לָבֹן בָּהֶר, וּכְפָר סָגְנָה בְּבִקְעָה. כָּל הָאֲרָצוֹת הָיוּ
כְּשֵׁרוֹת, אֶלָּא מִכָּאן הָיוּ מְבִיאִין. אֵין מְבִיאִין, לֹא מִבֵּית הַזִּבְלִים,
וְלֹא מִבֵּית הַשְּׁלֶחִין, וְלֹא מִמָּה שֶׁנִּזְרַע בִּינֵיהֶן. וְאִם הֵבִיא, כָּשֶׁר. אֵין
מְבִיאִין אֶלְיוּסָטֹן. וְאִם הֵבִיא, כָּשֶׁר. אֵין מְבִיאִין יָשׁוֹן, דְּבָרֵי רַבִּי.
וְחֻכָּמִים מְכַשִּׁירִין. אֵין מְבִיאִין, לֹא מִתּוֹק, וְלֹא מִעֲשׂוֹן, וְלֹא מִבְּשָׁל.
וְאִם הֵבִיא, פָּסוּל. אֵין מְבִיאִין מִן הַדְּלִיּוֹת, אֶלָּא מִן הַרוֹגְלִיּוֹת וּמִן
הַכֶּרְמִים הָעֵבֹדִים:

ז. לֹא הָיוּ כּוֹנְסִים אוֹתוֹ בְּחֻצָּיִם גְּדוֹלִים, אֶלָּא בְּחֻבִּיּוֹת קְטַנּוֹת.
וְאֵינּוּ מְמַלֵּא אֶת הַחֻבִּיּוֹת עַד פִּיָּהֶם, כְּדֵי שְׂיִהֶא רִיחוֹ נוֹדֵף. אֵינּוּ
מְבִיא, לֹא מִפִּיָּה, מִפְּנֵי הַקִּמְחִין. וְלֹא מִשׁוּלֵיָּה, מִפְּנֵי הַשְּׁמָרִים. אֶלָּא
מְבִיא מִשְׁלִישָׁה וּמֵאֲמָצָעָה. כִּי צֵד הוּא בּוֹדֵק, הַגִּזְבֵּר יוֹשֵׁב וְהַקִּנָּה
בְּיָדוֹ, זָרַק אֶת הַגִּיד וְהַקִּישׁ בַּקִּנָּה. רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, יֵין
שֶׁעָלָה בּוֹ קִמְחִין, פָּסוּל, שֶׁנֶּאֱמַר, תְּמִימִים יִהְיוּ לָכֶם וּמִנְחָתָם
(בַּמִּדְבָּר כח), תְּמִימִים יִהְיוּ לָכֶם וְנִסְכֵּיהֶם (שם):

